

ADVENDIAJA III PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Js61 ,1-2 10-11)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Issanda Vaim on minu üle, sest Issand on mind salvinud. Tema on mind läkitanud viima vaestele rõõmusõnumit ja parandama neid, kes on murtud südameilt, kuulutama vangidele vabakssaamist ja avama pimedate silmi, teatama Issandale meelepärasest aastast. Ma rõõmustan väga Issandas ja mu hing hõiskab Jumalas, sest tema on mind riietanud lunastuserüüga ja katnud mind õiglusekuuega, nagu peigmeest pannakse pulmariidesse, nõnda kui ehitakse pruuti. Sest nii, nagu maa annab saaki ja aed laseb külvil võrsuda, nõnda laseb Issand õiglusel ja kirkusel kasvada kõigi rahvaste ees.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps Lk1, 46-48 49-50 53.54 R. Js 61,10)

R: Minu hing hõiskab Jumalas, mu Õnnistegijas.

Minu hing ülistab Issanda suurust
ja mu vaim rõõmustab Jumalas, minu Õnnistegijas,
sest ta on vaadanud oma teenija alanduse peale.

Vaata, nüüdsest peale kiidavad mind õndsaks kõik sugupõlved,

R:

Sest tema, kes ta on vägev, on mind suuremeelselt kohelnud
ja tema nimi on püha.

Tema halastab põlvest põlve nende peale,
kes teda kardavad.

R:

Näljasolijad on saanud temalt häid ande,
rikkad on ta tühjalt minema saatnud.

Ta on vastu võtnud oma sulase Iisraeli,
tuletanud meelde oma halastust.

R:

(Teine lugemine 1Te5 ,16-24)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast tessalooniklastele:

Vennad, olge alati rõõmsad, palvetage lakkamata ja tänage kõige eest – seda tahab Jumal teie käest, kes te olete Jeesuse Kristuse omad. Ärge kustutage Vaimu, ärge põlake prohveti viisil kuulutamist, katsuge kõik läbi – see, mis on hea, pange tallele, kuid hoiduge kõiksuguse kurja eest. Aga rahu Jumal ise pühitsegu teid kõigiti, et teie vaim, hing ja ihu säiliksid laitmatuina meie Issanda Jeesuse Kristuse tulemiseni. Jumala peale, kes teid kutsub, saab loota – küll tema viib kõik täide.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Js 61,1)

Halleluuja. Issand on mind läkitanud
kuulutama vaestele õndsusesõnumit. Halleluuja.

(Evangeelium Jh1 ,6-8 19-28)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Jumal läkitas mehe, kelle nimi oli Johannes. Tema tuli valgusest tunnistust andma, et kõik hakkaksid uskuma tema läbi. Tema ise ei olnud valgus, vaid ta pidi tunnistama valgusest, sest tõeline valgus, mis valgustab iga inimest, oli tulemas maailma.

Ja see on Johannese tunnistus, kui juudid läkitasid Jeruusalemmast preestreid ja leviite tema käest küsima: “Kes sa oled?” Ja tema tunnistas ega salanud mitte: “Mina ei ole Messias”. Aga nemad küsisid: “Kes sa siis oled? Kas sa oled Eelija?” Ja tema vastas: “Ei, ma ei ole.” – “Kas sa oled prohvet?” aga tema vastas: “Ei.” Siis küsisid nad tema käest: “Kes sa siis oled? Sest meie peama andma vastuse neile, kes meid on läkitanud. Mida sa ise enda kohta ütled?” Ja tema vastas: “Mina olen hüüdja hääl kõrbes: Tehke sirgeks Issanda tee – nõnda nagu on öelnud prohvet Jesaja.”

Aga mõned nende seast olid variseride hulgast, ja nemad küsisid Johanneselt: “Kui sa ei ole ei Messias, Eelija ega prohvet, miks sa siis ristid?” – “Mina ristin veega, aga teie keskel seisab juba see mees, keda teie ei tunne. Tema tuleb pärast mind, ja mina ei ole väärt tema sandaalirihma lahti päästma.” See sündis Betaanias, idapool Jordanit, kus Johannes oli ristimas.

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, me elame tänapäeval globaliseerunud maailmas ja oleme juba üsna harjunud sellega, et mitmesugustest rahvustest inimesed paiguti läbiseegi elavad. Samuti on tänapäeva ühiskond nn liberaalne – väidetakse, et see, mida igäüks usub, olevat tema enda asi.

Muidugi on rahvaste rändamisel ja vaimuvabadusel nii häid kui halbu külgi – teisitimõtledjad võivad ühiskonda nii edasi viia kui ka pidurdada. Kuid üks on paraku kindel: mida rohkem on erinevusi, seda keerulisem on ühiskonnal saavutada sidusust, seda raskem midagi üksmeelselt teha.

Sama probleemi võib täheldada ka evangeeliumi kuulutamise juures. Vahel tundub lausa, et igäühele peaks personaalse evangeeliumi kirjutama – nii erinevad on inimeste teadmised ja kogemused, eelarvamused ja kartused. Aga võibolla teeb kõige suuremat pattu ikka see, kes vaatab mööda reaalsusest – reaalsest heast ja halvast – ning põgeneb lühinägeliku, egoistliku soovmõtlemise maailma.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, pärast Berliini müüri langemist kutsuti Ida-Saksamaa piiskoppe tihti lääne poole oma kogemusi jagama. Kuulasin kord ise Erfurdi tolleaegse piiskopi Joachim Wanke loengut, milles ta rääkis, kuidas DDRi ateismipropaganda oli inimeste teadmatuse usuasjadest viinud nii kaugemale, et kui neile näidati ristilöödukuju, siis pidasid nad teda Spartacuseks – rooma gladiaatoriks ja orjade ülestõusu juhiks. Läänesakslastes äratas piiskopi jutt kaastunnet, aga ka ülevalt alla vaatamist ja muigamistki.

Aastad läksid, ja peab tunnistama, et praeguseks pole lääne pool asjad kuigivõrd paremad. Näiteks tuleb siin järjest sagedamini ette, et kui preester tervitab kalmistukabelis koosviibijaid, öeldes: “Issand olgu teiega” – “Der Herr sei mit euch” –, siis on matuselised nõutult vait ja nende silmad otsivad kabelis ringi, et kus on see “Issand”, kus on see “der Herr” ehk Härra, kes peaks nüüd olema meiega. Ja kui nad märkavad ukse juures seisvat matusekorraldajat, tahaksid nad justkui küsida: “Kas oled sina see, või peame ootama kedagi teist?”... Üks ametivend rääkis isegi, et kui tema alustanud matusetalitust ristimärgiga “Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimel”, pahvatanud üks omastest ehmunult: “Ei, mitte isa, ema matame ju...”

See kõik sünnib usuvabaduse ajal, ja olgugi, et paljud on koolis usuõpetuse kursuse läbinud, näib, et mõnelegi on see mõjunud pigem kaitsepookimisena. Kui inimene on arvamusel, et ta juba teab, siis pole ju enam vaja midagi juurde õppida.

Kui nüüd tulla tagasi tänase evangeeliumi ja Johannese sõnade juurde, et tema suudab ainult veega ristida, siis tundub, et praeguses olukorras ei suuda meiegi enam. Samas teame, et vesi mitte ainult ei pese, vaid ka jahutab. Nii ei pruugi ka ristimise puhul olla vee jahutav toime ainult negatiivne.

Paralleeli sellele leiame näiteks astrofüüsikast. Kui suur täht oma elutsükli lõpule lähenedes plahvatab, heidetakse tuline gaas ja tähetolm maailmaruumi laiali. Kui gaas jahtub, hakkab see omaenda massi surve tihenevama, tekib pöördeimpulss, ja varsti võib uus täht sündida. Kuni gaas on veel liiga kuum, ei juhtu midagi. Astrofüüsik võiks seega kinnitada, et religioon pole tänapäeva ühiskonnas veel “piisavalt ära jahtunud”, et uusi tähti moodustama hakata.

Süvenev teadmatus usuasjadest võib ühel hetkel hakata mõjuma äratajana ning tekitada hoopiski huvi, et mis on see kirik ja kristlus tegelikult, mis on meie pärand, mis on meie esivanemate usk. Sest kui inimene hakkab juba ise märkama, et ta ei tea, siis tekib tal motivatsioon juurde õppida.

Armsad õed ja vennad, me oleme õppinud ajaloost, et kõik käib siin maailmas kord üles, kord alla. Inimene otsib ikka midagi uut, kuid uue sees on alati suur osa hästi ära unustatud vana. Nii võime me loota, et kui me kohusetruult veega ristime, siis kunagi tuleb Püha Vaim ja valgustab meid uue tulega – tulega, milles on rohkem valgust ja vähem plahvatusohtlikku kuumust. Me palvetame, et tulevased põlvkonnad avaneksid Jumala pühadele müsteeriumitele ning mõistaksid, mis mõte on usul ja kirikul. Aamen.